

Димчо Дебелянов

Паяжина
(Безобидни драскулки)

I. СРЕЩИ И ПОЗДРАВИ

На Душечка

Вие можете да се смеете на това, което ще чуете или прочетете сега. Все едно. И да ме съжалите, по-леко няма да ми стане.

Искам, за да се намеря на работа, да ви разкажа за две-три от своите хиляди нещастия. Ако обичате, слушайте.

Трябва да ви кажа, че обикновено, когато лежа и когато ходя, дълбоко се замислям. Разбира се, с това не искам да се хваля, защото от опит зная, че да се замислиш дълбоко, то не значи непременно да мислиш дълбоки неща. Идиотите най-често изглеждат дълбоко замислени.

* * *

Една сутрин аз станах от сън. Умих се, облякох се и понеже считам трудолюбието, освен когато ни се налага, за плебейска черта, тръгнах да се шляя из улиците, широко разпуснал ширококрилия си балтон, унесен в хармоничното и апетитно мляскане на левия си галош.

Но ето че при един завой на една улица виждам една жена с един офицер и едно дете. Кой знае защо, преди три деня някой беше ме запознал с нея. Може би защото нямаше как да се избегне това.

Щом я видях, понеже бях дълбоко замислен, твърде неясно съзнах, че ще трябва да се направи някакъв жест, да се каже нещо като поздрав. Отдавна съм престанал да употребявам обикновените думи „добрутро“, „добър ден“ и „добър вечер“, защото по някаква страшна орисия винаги ги бъркам. Вървя аз, прочее, изравнявам се с дамата, все така дълбоко замислен. И ето че дигнах глава, погледнах я веселичко и като махнах с ръка към челото си, твърде ясно, даже височко извиках „здрости“!... Зная само това, че след „здрости“-то краката ми се запреплитаха, ушите ми се изпотиха и аз почти бежешком развях балтона си, за да се отдалеча от това проклето място.

* * *

Също тъй по неволя се запознах с една персона, следвала в Париж, макар и по зъболекарството. Аз зная, че Париж е градът на маниерите на елегантията, но виновен ли съм, че забравям това тогаз, кога случаят я изпречи насреща ми? Горката! Изглежда, че скромната ми личност толкова я е наплашила, че не зная дали и насън тя не вижда ужасите, които аз й съм причинил неведнъж. Когато привечер тя ме зърне през навалищата, някакво смущение я обладава и тя бърза да се затули зад някой гръб или бомбе. Още повече че се разхожда твърде често с хора, на които аз като че ли не приличам. И тя има право. Защото аз вече два пъти

съм й викал „здрасти“, а веднъж, смутен до замайване, само я погледнах, ухилих се глупаво (ръцете ми бяха в джобовете) и заклатих глава. А погледът ми трябва да е изразявал: „Как си! Харничко ли? И ние сме добре!“ Помня, че след тая среща, аз, пак тъй познал нещастieto си, се сблъсках с нещо като жена и след мене дълго хвърча една безцеремонна ругатня сред най-голямата навалица към Борисовата градина.

* * *

Една вечер отидох в една бирария. Пълно като всякога. Гледах на-сам, гледах нататък – най-после намерих на една маса хора, познати на един мой познат. Разбира се, наместих се на масата. Лицето ми обърна-то към огледалото, окачено на стената (не лицето), а гърба ми – към музиката. Трябваше може би да бъде обратното, но тъй си беше. По едно време, загледан в огледалото, оправяйки връзката си, която с безумното си стремление да бяга към врата ми неведнъж ме е засрамявала, аз съзирам две женски лица. В самия тоя факт няма, разбира се, нищо необикновено. Необикновеното е там, че те бяха лицата на две мои познати учителки, впрочем твърде презрели, в една от тукашните гимназии. Гледам аз в огледалото, гледат ме и те. И под звуците на „валс долорес“ от Валдтайфел, аз подставам малко от стола, почтително дигам ръка и поздравявам в огледалото впрочем твърде презрелите възпитателки. Пак стана нещо, което ме забърка. Видях само, че лицата на възпитателките в огледалото неудържимо се раздвижиха, а зад истинския си гръб, не този в огледалото – чух как звуците на „валс долорес“ се сливат със звуците на неудържимия им смях.

Впрочем, и аз се смях, само че след като се завърнах вкъщи...

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6195>]